

ვანტანო ჭანკოტაძე

ს ი თ ბ ე

ჩეხეთი და ჩეხეთი

ავტორი მადლობას უხდის ღირსეულ გორელს, ნუგზარ ხო-
ჯევანიშვილს, წიგნის გამოცემაში აღმოჩენილი მხარდაჭერისათვის.

წიგნის ავტორი ყველა მას თვლის თანაავტორად, ვინც კი
მიუძღვნა ლექსი.

რედაქტორი: აკაკი ბიძინაშვილი

ავტორის ფოტო: მამუკა მგნატაშვილისა

წინასიტყვაობის ნაცვლად

საინტერესო და მნიშვნელოვანი ტრადიციაა დამკვიდრებული ქართველ (და არამართო ქართველ) მწერლებს შორის. მხედველობაში მაქვს ის გარემოება, რომ მწერლები, განსაკუთრებით კი პოეტები, ერთმანეთს უძღვნიან სამახსოვრო წერილებს, ცალკეულ გამონათქვამებს თუ ლექსებს. ვფიქრობ რომ ყველაზე უფრო მეტად გავრცელებულია მიძღვნილი ლექსები, რომლებიც ძალიან ხშირად არის სატირულ-იუმორისტული ხასიათის, თუმცა, არცთუიშვიათად, გვხვდება სერიოზული, კლასიკური სტილით დაწერილი მიძღვნილი ლექსიც.

როგორც წესი, მიძღვნილი ლექსები იწერება ამათუიმ პიროვნებისათვის საზეიმო თუ საიუბილეო თარიღებთან ან ცხოვრებაში მომხდარ, მეტნაკლებად მნიშვნელოვან მოვლენასთან დაკავშირებით და ასეთ ლექსებში (რომელთა უმრავლესობა იწერება ექსპრომტად) ავტორები ცდილობენ ხაზი გაუსვან ადრესატის ხასიათის რაიმე ნიშან-თვისებას, გარეგნული იერის მომხიბვლელობას, აკვიატებულ სიტყვებს ან მელოდიას, სპორტისა თუ ხელოვნებისადმი დამოკიდებულებას, მნიშვნელოვან წარმატებას პროფესიული, ან საზოგადოებრივი მოღვაწეობის სფეროში, ეროვნული ტრადიციებისადმი დამოკიდებულებას, მეგობრებთან და ოჯახთან ურთიერთობის ნიუანსებს და ა.შ.

ამავდროულად ვფიქრობ, რომ ასეთი კატეგორიის ლექსებს მკითხველი მაინცდამაინც არ უყენებს მკაცრ მოთხოვნებს, მიაჩ-

ნია რა, რომ მეტნაკლებად დასაშვებია უმნიშვნელო გადახრები ლექსისათვის დამახასიათებელი კლასიკური ფორმიდან.

როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ, ასეთი სახის მიძღვნილი ლექსები, უმეტეს შემთხვევაში, სატირულ-იუმორისტული ჟღერადობისაა, ადრესატში იწვევს სასიამოვნო განცდებს და ამკვიდრებს ამაღლებულ განწყობილებას მსმენელთა შორის.

უამრავი ლექსი მაქვს მიძღვნილი ჩემი მეგობრების, მეზობლების, ოჯახის წევრების, კოლეგების, ახლონათესავების თუ ბავშვებისადმი. არც მე დავრჩენილვარ უყურადღებოდ და სხვადასხვა ავტორმა ჩემდამი გულთბილი დამოკიდებულების გამოხატვის მიზნით, მიძღვნა ლექსი.

წინამდებარე პატარა წიგნით მკითხველს ვთავაზობ მოძღვნილ-მიძღვნილი ლექსების მცირე ნაწილს.

იმედია, მკითხველი არ დარჩება გულგრილი, წაიკითხავს შეთავაზებულს და მცირე ხნით მაინც გაემიჯნება ყოველდღიური საზრუნავით გადატვირთულ ყოფას.

ავტორი

ჩ ე მ კ ე ნ

ჯუბო
ალაპერდაშვილი

ჩემ პასტანბს!

ნაღდი კახელი ვაჟკაცი, ბედად გორს გადმოხვეწილი,
განათლებული, გულდიდი, მოლექსე, რითმდახვეწილი;
მღერი, აჟღერებ ვიტარას - გინდ იყოს სიმგაწვევტილი,
შრომის და მოლხინებისთვის ჯერ არ დაგესვას წერტილი!

ვითომ დაბერდი? ვიშვიშებ, ხან ცოტა გულდაწვევტილი,
მაგრამ სიკეთის კეთება მტკიცედ გაქვს გადაწვევტილი,
ლექსიც ვიყვარს და მოლხენაც, მაგრამ ვიჭირს და გეტირის,
უფულოს კარი რესტორნის გაქვს თითქმის გამოკეტილი.

არა და ნაღდად ვიხლება ქეიფი თავაწვევტილი,
არც დიაცნ მოგყირჭებია - წამწამ-მკერდგადაპენტილი,
გეფერებიან - იციან ხარ ნიმატდაუმრეტელი,
გაფრთხილდი - ტყვილად არ დაშვრე, არ გააცინო მჭვრეტელი!

ყოჩაღად იყავ, არ შედრკე, დაჰკა, ანგრიე კედელი,
საღად აზროვნებ, ბრძნულად ბჭობ, კვლავ ვიჭირის
ხმაღ-საჭრეტელი,
ახლობელთ გვერდში უდექი, მტერთა მხარ-იღლივ მკვეთელი,
დაბადების დღეს ვილოცავ, დარჩი სიკეთის მჭედელი!

2005 წ.

აკაკი ბიძინაშვილი

* * *

უნდა მიგაჩნდეს ცა ქუდად,
გრგებია მგოსნის ბელი,
„დიღმა პოეტმა“ გაგქურდა,
მითხარ,რა გინდა მეტი.

2005 წ.

პასტანგს!

შენ მოგანიჭებ ღირსებას სამასს,
დიდი კრძალვით და რიღით,
ხარ ღირსეული გენერლის მამა,
თუმცა,მუდამ ხარ მშვიდი.

მაბულზე სევდას ვერა სცილდები,
დგახარ მის გვერდით მუდამ,
შენ გაქვს სიკეთე გულში იმდენი,
ღმერთს დაუბრუნებ ხურდას.

მგოსნის ღირსებას შენსას ვინ შეცვლის?!
ხარ, ხშირად მისი მწყემსი,
ვართ შენ ოჯახში „კახურის“ ემხით,
ჭიქა ივსება ლექსით.

სამოცდაათი წელი გწკვევია,
პირნათელი ხარ ხალხთან,
რაც სამშობლოზე დაგიწერია,
ღმერთმა გისმინოს,ვანტანგ!

იცი სიცოცხლის ხერხიც, ფინტებიც...
გინახავს ზეცის კიდე,
რაც გაგივლია – ორჯერ იმდენი,
გასავლელი გაქვს კიდევ!

2003 წ.

გერონტი გომინაშვილი

ძმურად

შენზე არ ითქმის – გორელი არ ხარ,
დაგაბრალებენ ვერც ზესიძობას,
დღეს გორელების შვილიც ხარ, ძმაც ხარ,
და ერთგულების გითქვამს პირობაც.

მეცნიერიც ხარ და მოძღვრალიც,
ავტორიც ბევრი გამოგონების,
სუფრის თამადაც, კარგი პოეტიც,
ცხოვრებას მართავ საღი გონებით.

ლექსების წერა ყოფილა თურმე,
დიდების სფერო (პენსიის შემდეგ),
ლალად ნავარდობ რითმის გამებში –
კაცურკაცობით შიდა ქართლს ენდე.

გორში იპოვე ტაძარი მუზის,
ნაღვაწის ნაყოფს აქვე ლებულობ,
კაცობის გზაზე მაგრად წნავ ბილიკს –
მეგობრებისთვის თავდადებულო.

სიბილწეს ვერვინ შეამჩნევს შენ ლექსს,
სიკეთე მღერის სტროფების კვალში,
პოეზიაში ჭიხვინებ ისე,

როგორც დოღის წინ ქურანი რაში.

ცივ-გომბორიდან ნიავი გქოჩრავს,
ცხადშიც და ძილშიც წინ გიდგას ყრმობა,
ალაზნის ველის სურნელით გაზრდილს,
გორში შეგფიცეს ურყევი ძმობა.

გორის ციხიდან გაჰყურებ თელავს,
 ლექსი ხმალივით ალესილია,
 შენი რითმების წყობა და ფეთქვა
 ასე მკაფიო, ასე თბილია.

გეძახის შენი კუნჭული-კუთხე,
 ცდილობ გადასცდე უხილავ მესერს,
 მაგრამ გორული კერა გაფერხებს,
 თუმცა კახეთზეც ბევრსა წერ ლექსებს.
 სიმართლისათვის კისერს სდებ კუნძზე,
 გენერლის მამავ, ოჯახის ბურჯო,
 შუა ქუჩაშიც გივლია ბევრჯერ,
 და გორელობას არავის უთმობ.

შუბლზე სიკეთით მირონცხებულო,
 სიმართლეს იცავ და გძულს მსტოვრები,
 ჩვენ, მეგობრები კვლავაც ვამაყობთ,
 შენი განვლილი გზით და ცხოვრებით.

აქ დავაჟაკადი, აქვე დაღვინდი,
 მიუკაკუნე სამოცდათხუთმეტს,
 ბევრი გინახავს სიძნელეც, ავიც,
 არ კადრულობდი არასდროს უთქმელს.

გთხოვ მომიტევე, თუ კი რითმები,
 შენებრ არ მიჭრის და ვერ მოვმართე,
 დაგესესხები და ლექსს უკეთესს,
 ოთხმოცი წლისას, გულით მოგართმევ.

ზოგჯერ შევხვდებით ცრუსა და ფლიდებს...
 არ დავანგრით წისქვილი ძმობის,
 მსურს ჩემ მარანში სუფრასა ვშლიდე
 და ხშირად მეთქვას, ვახტანგი მოდის.

ვაჟა ღაღინიძე

ჩემო ვახუშტი

(პურმარილზე,

ექსპრომტად)

ვახუშტი, ბიჭო ვახუშტი,
სუფრასთან რატომ გაფუჭდი?!
„განსხვავებული“ მოგართვეს,
მცდელობა გქონდა კვლავ ფუჭი.

ვახუშტი, ბიჭო ვახუშტი,
თვალეების ნაბვით გაყუჩდი,
ველარ შეები „ალავერდს“,
ჩამოგივარდა ყბა-ტუჩი.

1964 წ.

ჯემალ ინჯია

თამადა

(ვახტანგ ჭანკოტაძეს)

მწამდა, გორს ამაგს დაუფასებდი,
როდესაც კალამს დაუძონავდი...
არ გაშინებდა „დაუ“ მონარდის
და იმარჯვებდი დაუბასეთი.

პენსიონერის ვიბებრისთვის,
ზეაიწია ცხოვრების ფასმა,
შენ კი ლირიკის მწვერვალზე ასვლას
კიბური რითმის კიბეებით სცდი.

ჩვენს თეატრალურ ნადიმზე ხშირად,
გიყვარს თამადის როლის მორგება
ეგ შემართება, ეგ აბორგება
შენში მოსწონდა ქალბატონ ირას.

როცა ვუსხედვართ ლხინის მაგიდას
ერთ უცილობელ ფიქრად ის მომდევს,
რომ მსურს ძალიან დიდხანს ისმოლეს
„დიდება უფალს“ შენი ბავიდან.

2008 წ.

* * *

შეხედეთ ამ ჩვენ ვახელსონს,
თვალებს რა ნაზად ახელსო.

1993 წ.

პიპი კაკაბაძე

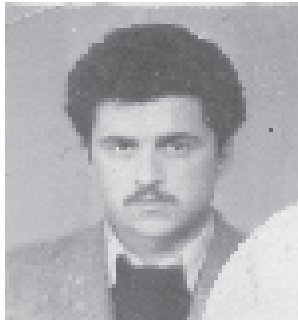
მიდი „ტიკჩორ“¹

(გამოსაშვებ საღამოზე)

ტრიბუნიდან ღორიხოვი² გიყვირის:
 „მიდი, ტიკჩორ, ჩააცოდე ბურტი,
 სცრაპი ხარ და ტენიკაც არ გაკლია,
 შენ გენდობა სპორტშეკოლელტა გუნდი.

მიდი, მიდი, შემოგკურებს ტელავი,
 ოქროს მედალს მიუმატე გოლიც,
 შეუტე, რომ მეტოკე გაპუნდეს,
 და სიმცრისგან ასდიოდეს ბოლი“.

1951 წ.

-
1. წიგნის ავტორის ბავშვობის თიკუნი
 2. ღორიხოვი – თბილისის დინამოს ლეგენდარული მეკარე, ავარჯიშებდა თელავის თითქმის ყველა ფეხბურთელთა გუნდს. თბილისელი რუსი, საუბრობდა დამახასიათებელი აქცენტით.

მერი მარწყვიშვილი

მინდოდა, შენთვის მეთქვა რაიმე

(ვ. ჭანკოტაძეს)

ხანდახან ისე გიხდება
 თამაღობა და ანცობა,
 რაც შენში მომწონს ძალიან,
 არის კაცური კაცობა.
 გიტარას აახმიანებ,
 ბულბულს შემოსვამ ჭიქაზე,
 მრავალჟამიერ იხარე
 ზოგიერთების ჯინაზე.
 მტერიო — გითხარ, გეხუმრე,
 გულში უზინარ ყველასა,
 იმუშავე და იღვაწე,
 დიდხანს ნუ მოშლი ძღერასა.

2008 წ.

იოსებ კრიხელი

(საერთაშორისო
 დიდოსტატი ჭადრაკში)

* * *

იკვლევ, აჯამებ უცნობ შედეგებს,
 ღმერთმა გარგუნა ოქროს მისია,
 ტვინს ნუ იჭყლეტავ, არ გამოგივა,
 შენ საჭადრაკო კომპოზიცია.

1966 წ.

სოფიკო მემკვასიშვილი

პასტანგ!

სამოცდათხუთმეტი
წელში გადატეხე,
ბოროტის მცდელობა
უბრალოდ გაცუდდა,
ადიდე კეთილი,
დიდ რწმენას მიენდე
და რაც მთავარია –
იცხოვრე კაცურად.

შენგან ლამაზ რითმებს
მუდმივად მოველით,
ჯერ ხომ კალმის წვერი
არ დაგუანგებია,
რაც თესე, რაც ზარდე,
რაც შექმენ – ყოველი,
ღმერთთან მისასვლელი
გზის გასაღებია.

2008 წ.

* * *

ნუ გეგონებათ, ქვეყნისთვის,
რომ შეასრულეთ მისია,
თქვენთვის სამოცდათხუთმეტი
ცხოვრების დასაწყისია.

ბებლარ ნოზაქი

პოემის ბედი

სიკეთე არასდროს გვიანია,
ილოცება მამაზეციერი,
ცხადია ვახტანგი ჭკვიანია –
ჯერ პოეტი – მერე მეცნიერი!

ვერ იტყვი ყველა ღლე მზიანია,
ყველა შეფიცული – მეგობარი.
ასეა, ვახტანგი ჭკვიანია,
შემოჰკარით ნადიმის დელოზარი!

ნაღდი კახელია, მედგარია,
მაგრამ უფრო შუა გორელია,
პოეტი, პოეტად შემდგარია,
ახლა კიბურ რითმებს მოერია.

შვილებმა მამა რომ გადაჩრდილეს,
ჯიშის და ჯილაგის გენებია.
სამოცდათხუთმეტი თუა მძიმე,
ჟამი მაინც ლურჯა ცხენებია!

სადაც იყო ბედი შენი ძამა,
იქ მიხვედი ანთებული მკერდით,
დავილოცავ სიტყვის ნაწრთობ ყამას,
ღლეს გვჭირდება კაცი შემოქმედი!

2008 წ.

ეთერ საღალაშვილი

* * *

(ვახტანგ ჭანკოტაძეს)

თელავურია ეს მტევანი, ქართული ვაზის,
შეხედავ ერთს და ზედ ატყვია ღონე და ჯიში,
ბევრი იარა, არა ჰქონდა სშირადაც თასი,
გადმოატარა სიყვარულმა გომბორის ცივიც.

ქართლად მოსულმა, თელავურმა, დაუღვინარმა,
დაღვინება და დაკაცება აქ შეძლო, ბედთან,
შეეზარდა და შეიტკბილა ჭურჭელი თვისი,
თუმცა შუშუნით, გაჟკაცურად, ბევრჯერ იფეთქა:

ხან მტერთან ბრძოლად,
ხან მოყვრულად,
ხან სიყვარულში,
ხანაც უბრალოდ, ქალის ეშხით
გადაქაფფითორდა...

ხან საღლეგრძელოდ შეისვა და...
წვეთიც დაღვარა...
ბაიათებით ამღერა ბუკი-ნალარა,

შერბილ სუსიტაშვილი

მზის მადლი

ეპარება ღრუბლებს ცურვით
 ბნელი, როგორც ყაჩაღებს,
 კახურ ღვინით იკლავ წყურვილს
 და ლექსის ცეცხლს აჩაღებ.

თამადად გყავს რითმის მუზა,
 ქრება სულის წვალება,
 მეტაფორებს, აზრით მქუნარს,
 ისვრი ცეცხლის ალებად.

ლოცვის მადლი, - მზით გწვავს დილით,
 ღამე ფიქრად ინთები,
 ლექსის ნადიმს, შვლის მწვადივით
 შეუსიე რითმები.

მეგობრობის ნაღდი ხარ მზე,
 მაშინ ანდობ ქარს სახეს,
 ბავშვობა რომ ნადიკვარზე
 ხელებს დაიკარწახებს.

გაჰქრა ჟამი იმ ქონების,
 ანცი მზერა ჩიტების,
 ხოხბისყელა სტრიქონების
 თეთრი სერაფიტები.

ოქროს სხივებს ლამობ დილით,
 სიჭაბუკე გაშლის ხელს,
 ალაზანზე წამოზრდილი
 ლურჯთვალეა გაშლის ხე.

შენი ნიჭის გამოცდაა,
 მიუმღერა წყალმა ხევს
 და გიგზავნის სამოცდაათ
 მზით დაწინწკლოვ კალმასებს.

არ აჭამო ჯავრი სახეს
 სევდიანი განცდები,
 კიდეც ბევრჯერ ვნახავთ კახეთს,
 ვიჯირითებთ ყანწებით.

.

დაგილოცავს სამკალს, ახოს
 მთების ლურჯი ღაწვები
 და ლექსებზე საკალმასოდ
 რითმის ჩქერში ჩაწვები.

ეპარება ღრუბლებს ცურვით
 ბნელი-მთვარის უღელი,
 კახურ ღვინით იკლავ წყურვილს
 და სიცოცხლეს უმღერი.

ქართველი

წმინდა მზით ვკვებე ირმის ბლავილი,
 ლორთქო ბალახით მიფერავს მკერდი,
 ჩითის პერანგზე შლილი ყვავილით
 მე წინაპრების სიმღერას ვწერდი.

მტრებს ჩამოვამხე ნისლი და მწუსრი
 და გავირეკე მწარე ავღრისკენ;
 მე, გორგასალის ვეება მუხლით
 მათი იმედის მთვარე გავღრიკე.

მზით გამოვზარდე დიდი ნუგეში,
 ლომის ტორებთან მივედი ლხენით.
 როგორც ბარტყები - ჩიტის ბუდეში,
 ყელს იღერებდა იმედის ცხენი.

რწმენას შუბის მზით ვუნთებდი სანთელს,
 დარდი სატანის ღამის ფერია,
 ხმალია ჩემი ერთგული მნათე,
 არ მიტაცებდა ბრმა მისტერია.

ვეფხვით მღეროდა „ჰკა, მაგას!“ სხივი,
 ჟამი ძერწავდა ცრემლით შავ ქედებს,
 მაშინ თამარის ლოცვების ტკივილს
 დიდგორის ბრძოლის შუქით გავხედე.

ბევრგან წავგვარე ჩვენს მტერს ნახირი,
 ფარზე მეწერა ლოცვა ღარიბთა.
 შურისძიების ლომის ძახილით,
 დღე დაუუმოკლე მრავალ ქარიბდას.

მიჭირდა, თავი მომქონდა მდიდრად,
 ურბულს ვუძღერდი მაინც ხარს ქარში,
 და წავაჭერი შხამთავი ჰიდრას,
 არ ვანებიერე ხმალი ქარქაშით.

გულში ავინთე მზე ხელუხლები,
 არ შევატოვე ცა შავ ღამურებს,
 რწმენის სხივს სვამდნენ მძლე ხე-მუხები –
 საარწივე და სასალამურე!

მტერს შავი ღრუბლის ასდის ბლავილი,
 ვეფხვის ბალადით მიღელავს მკერდი
 შოთას პოემით გაზრდილ ყვავილის, –
 მე, – საქართველოს სიმღერას ვწერდი.

2005 წ.

შხსკედრა ღიმილთან

გულს სიხარული მიფერავს,
 ცვარში გაბანილს გავლევ სერს,
 ლურჯი სიცოცხლის სიმღერა,
 ლოცვის მზის შუქზე ავლესე.
 სითბო მოვპარე მთვარესა,
 ვწმენდავ სიბნელის შავ ღარებს,
 და სიყვარულის ალერსად,
 შენ შავ თვალებში ჩავლვარე.

გვირილის სუნთქვით ვაპურებ,
„იას მოვტაცე სინაზე“,
სტრიქონს დაკვიდე საყურედ
და მუხლადრითმად ფრინავს ზედ.

ლურჯ მთებს ვესესხე ფერი და
ამღერდნენ ველთა ყანები,
სავსეს შვლის ნუკრის მზერითა
შენს ღიმილს ვეთაყვანები.

ოქროს იმედის აფრით მღევს
და სიხარულით ვერ ვცხრები,
მზიური შუქით აფრინდნენ
შენი თვალების მერცხლები.

შუქი ასხურე ღამის მთებს,
ერთგულ რაშივით გენდო მზე,
რწმენის სანთლები ამინთე
ჩემი ოცნების ერდოზე.

გულს სიხარული მიფერავს,
გავლევ ცვარ-ნაშში ნავლებ სერს,
ლურჯი სიცოცხლის სიმღერა
მზიანი ლოცვით ავლესე.

2008 წ.

მზიანი ნისლი

პაპის დარგული შრიალებს მუნა,
გულის ტკივილი ხარშე ხველებით,
სიცოცხლის ლექსი შეუნთე ბუნარს
ავს არ მიეცი ქარს შენ ხელები.

გინძობს ჭაღარის უძლები ორბი,
ლურჯ ბილიკებზე ნამის გაშრობა,
გადატყაული მუხლებით მორბის
კავთის* ეზოში შენი ბავშვობა.

დროს ლომურ მზერით აუვსე ტყავი,
დარდი მიაბი მოხრილ ტივს ქიმზე,
ლურჯი ტყე სევდით დაუსეტყვავი,
შებრუნებული ჭოგრიტით გიმზერს.

ამოწვევრილა ხვართქლა და ბალბა,
ფრთასა შლის სიკვდილ-სიცოცხლის კითხვა,
გულის ცრემლის ქარს შეიწოვს ხარბად,
მშობლების საფლავს უცქერი დიდხანს.

* კავთა – ეკლესია თელავში

მოკვლათ დარდი

მოდი ერთიც დავლიოთ და
 მოკვლათ დარდი – ნაგვის ლელე,
 თორემ ნისლის შავი ოდა
 მალე ყინვით ჩაგვიხველებს.

ლოცვითა გბანს საღ ტანს ღმერთი,
 მირონს წასცხებს ფიქრის მერანს,
 ჩამოასხი, ვახტანგ, ერთიც
 დრო ქარივით მიჰქრის, ხედავ?!

გათბობს ლექსის ჰავა-განძი,
 გულის სისხლით მოჭრი რითმებს,
 მზე გაზომავს სავალ მანძილს,
 ნათელი გზით მოვირითე.

შევაღწეოთ სევდას ყანწი,
 ჩვენი ყანა სანამ ვარდობს.
 და ლექსებით ნაკვებ არწივს
 მივცეთ სივრცე სანავარდოდ.

მაშ დაასხი, დავლიოთ და
 მოკვლათ დარდი – ნაგვის ლელე,
 თორემ ჯაერის შავი ოდა
 მალე ყინვით ჩაგვიხველებს.

მელანქოლიური ეტიუდი სამი ფიგურით

(ვახტანგ ჭანკოტაძეს, მე და
შალვა ხმალაძეს)

ერთგულ ძალლივით დაგვდევს ბური,
ზამთარი გვემით გვჭინჭრავს უკვე,
და უპატრონოდ დაგდებული,
ქვითინებს ჩვენი სიჭაბუკე.

წყალს აღარ გვასმევს დილის მწყემსი,
ქარს გაჰყვა ძალა ზღაპრული დევის,
კავთის კაკლების გრილი ხემსით,
დრო მოვა ველარ დავპურდებით.

დღეს ირმის ურჩი გალაღებით,
ვერ ვბლავით – ზამთრის იყო ნება.
და ყრმობის ლურჯი ბალანები,
ცივ მოგონებად იკონება.

შიშით ვუბედავთ ყანწებს ჭიდილს,
აღარც ცეცხლი გვწვავს ძველებური,
გულზე წუხილი გვაწევს დიდი,
მოშივდა ყრმობის ლელეს პური.

ერთგულ ძალლივით დაგვდევს ბური,
სიბერის ცხენი გვჭინჭრავს უკვე,
და უპატრონოდ დაგდებული,
კახეთში ქვითინებს სიჭაბუკე.

2005 წ.

მზის სამოსელი

(მინაწერი ვ. ჭანკოტაძის წიგნზე)

გამოვეთხოვე ალაზნის ჭალებს,
არ შევეტოლე შურსა და ავ ზნეს,
სხვისი სიმღერის ფანდური ვთაღე,
ბედმა სხვისი მზე დამხურა თავზე.

შენთვის გავშალე ლექსის აფრები
დამქონდა შენი ტრფიალის გულა
და „ალავერდის“ ცაში აფრენილ
ლოცვის მტრელებით ვხარობდი მუდამ.

ვეფერებოდი უჯარმის ციხეს
მტრისგან ვერ ძლეულს და ვერ გათელილს,
და ანათებდა თელავის რიყეს
ჩემი ფიქრების წმინდა სანთელი.

შენი თვალებით გომბორის ქედებს,
ვუმზერდი, გულში ჩაგენთე ხატად
და სიყვარულის რითმების ედემს
დღეს ამ თვალების სითბოთი ვხატავ.

არ უნდა ბევრი მტკიცება, ფიცი,
დაჭკნება ჩემი ველის ვარდობაც,
არ დამაყვედრი ერთ მუჭას, ვიცი,
მიწას – წინასწარ გიხდი მაღლობას.

სინდისით შევკარ ფიცი მე ტივად,
 ბოროტ ხელს უნდა უმ ცას მახალოს,
 კახეთო, შენი მიწის ბელტი ვარ,
 მზით ახელილი, თუმცა აყალო.

გამოვეთხოვე ალაზნის ჭალებს,
 ზურგი ვაქციე შურსა და ავ ზნეს,
 სხვისი ვერხვების ფანდური ვთაღე,
 მაინც შენი მზე მეხურა თავზე.

მიზაძვა

(ექსპრომტი)

ღმერთმა გიკურთხათ საღ ტანთა გაშლა,
 ლექსის მზე ცას რომ მიუკავშიროთ,
 თქვენ გაგიმარჯოთ ვახტანგ და ვაჟა,
 ჭანკოტაძე და შიუკაშვილო.

ბევრის ცხოვრება გაშავდა, წახდა,
 თქვენ კი სიკეთის თან დაგქონდათ რძე,
 მზით გადღეგრძელებთ ვაჟავ და ვახტანგ
 შიუკაშვილო და ჭანკოტაძე.

სულ აბრდღვიალეთ სიცოცხლის შუქი,
 ლექსის მირონი პირს გბანდეთ ღიღხანს,
 მე ბედნიერი ვიქნები თუ კი
 სევდით ღამილობთ სამარის თიხას.

2004 წ.

მარინე ტლაშაძე-ლომინაშვილი

შენ კი იღბალი მოგცა განგება

კაცური კაცის გერქვას სახელი,
 იღბალიც გქონდეს უნდა,
 და თუ რამეა, ამფერ სათქმელი,
 ითქვას, რალათქმუნდა.

ფიქრებში წასულს ძველი სახნისი
 გამხსენებია თურმე,
 წიქარაც, კიდეც ოქროს საწმისი...
 წარსულს შორიდან უმზერ.

უმზერ ცათამბჯენს, ბებერ სამთავისს
 გხიბლავს სამების ხილვა,
 დაულოცნია დღემდე კაცთათვის
 რწმენა, მოთმენა ვისაც.

ვინ ზღაპრებიდან მოვტაცე ფიქრებს,
 ვინ გადაევლო ბექობს,
 ვინ გამოსტაცებს მზეს ოქროს სირმებს,
 ვინ გამაგონებს ექოს.

ვის შეუძლია იყოს ვაჟკაცი,
 ვის შესწევს თქვენებრ ძალა,
 რითმამ დაიწყო სულში პარპაცი,
 დუმილი ახლა კმარა.

ფიქრი კიაფობს გულის სიღრმეში,
 ნისლი იშლება თეთრად,
 გმირი მინახავს ბევრი – სიზმარში
 ცხადად კი ერთი, კენჭად.

შენ კი იღბალი მოგცა განგება
 ბელი გარგუნა მხედრის

იყო ვაჟკაცი შენი ქვეყნის და
მორწმუნე მაღალ ღმერთის.

ლოცვად დაგდევდეს ღვთის ანგელოზი,
რწმენით გივსებდეს კალთას
და სიყვარული, ვით აგვაროზი
გზას გიკვალავდეს მართალს.

იყო მხედარი დიდი ხვედრია
შენი ერის და ქვეყნის,
დასაფიცველიც ერთადერთია
გამქრალა ფიქრი კვენის.

დამილოცნია ღვთის სიყვარული
მესმის გალობა ხეთა
მეწყრად მოსული ზღვა სიხარული
სიწმინდე წარსულ ღღეთა.
გარდასულ ღღეთა უჩვევო ფიქრებს
მინდა ფანტავდეს დილა
და წარმატებებს გზად დანაფიფქებს
კვლავ ისახავდე მიზნად.

რომ არა ძალა, დიდი უნარი,
რწმენის მარადი მრწამსი,
დროშა ფრიალებს გაუსუნარი
წინსვლა, მრავალი შანსი.

არის ნამდვილად ვაჟკაცის ხვედრი
უფლის ნება და ძალა,
სიმშვიდე ახლად მონაპოვარი
გამარჯვებები მრავლად.

მსურს მოგილოცო დროთა ჭიდილში
ღღეს ღვედეს მეტი ხიბლი,
დაგაჯილდოვა, რადგან განგებამ
მართლაც უებრო იღბლით.

ალექსანდრე ტაბატაძე

პასტანბ

(სახალწლო საღამოზე
კვლევით ინსტიტუტში,
ექსპრომტად)

საუცხოოდ გამოგდის,
ლომინო და ბანქო,
გიტარასაც იმონებ,
გულით მინდა გაქო.

„ნაუკაც“ გეხერხება –
ნიჭი იმელს ბადებს,
შეგიყვარა ქართლმა და
კვლავ ახარებ კახეთს.

1972 წ.

მიხეილ შაფთოშვილი

პასოს

რა ვქნა, სიმღერა არ შემიძლია,
ლამის მკერდს ვიკრა მჯილი,
სუფრასთან შენი ლალი მოლხენა,
მე ერთ სიცოცხლედ მიღირს.

ვაჟა შიუპაშვილი

აურა

მიგყავს კაცობა სპეტაკად
ჭანკოტაძენთ ვახტანგსა,
ცხოვრების რთულმა სპეტაკლმა
სავალ გზაზე ვერ დაგთარსა.

დაიარები ამყად,
ზვირთებს მიაპობ მკლავურად,
დევ-გენერალის მამა ხარ,
ოჯახიც შეჰქმენ, ჰაუ, რა?!
მაინც წუწუნებ ხანდახან —
არა მწყალობსო აურა.

ლექსს წერ, გიტარით მღერისხარ,
გლოცავენ ახალგაზრდები.
თუ არ თამაძობ, ერიჰა
სმის ემზზე არ ხარ, ბრაზდები.

ხშირად აბოლებ სიგარეტს,
ეკოგარემოს ვიკვამლებს.
ალბათ, წვევისგან სიმრგვალედ
გაკვლია სიმსხო-სიგანედ.

შვენილი „ტელეთორიალეთს“
პოეზიური რუბრიკით.
თუმც, ვერ შემორჩა სიამედ
რუბრიკა ბედად პუბლიკის.

შენ ხალხსა მოძღვრავ და ახლა,
კუბში ახვედი ხარისხად,
ახლებს უმტკიცებ-რქაცა ხნავს
ხშირად დროული ხარისა.

მტერს ეგ ლახვარი ეტაკა,
 ზვირთები აპე მკლავურად,
 ვხედავთ – მაგ სულმა სპეტაკმა
 კერა აშენა, ჰაუ, რა?!

არ ხარ სონეტით პეტრარკა,
 თანაგერძნობდა ლაურა,
 თავს ნულარა თვლი ბედნაკლად –
 არა მწყალობსო აურა.

შერგილ და ვახტანგ

„ძმანო, კახელნო, ნამდვილ ქართველნო“:
 სუხიტაშვილო და ჭანკოტაძე,
 შერგილ და ვახტანგ, სწამდით სამთელოდ
 ამირანს გულზე, დასაკორტნაზე;

კვლავაც გიგულებთ შეგირდთა ნაღდთა
 საქეცნო ფიქრზე, საწალკოტარზე,
 ძმანო კახელნო: შერგილ და ვახტანგ –
 სუხიტაშვილო და ჭანკოტაძე.

ციცერონს რწმენის აგანგაშებით
 რომ ხვდა, ჩვენ იგი სუსხი გვაცილოს,
 ნამდვილ ქართველნო: ვახტანგ და შერგილ –
 ჭანკოტაძე და სუხიტაშვილო!

* * *

აწი თამადაა ვახტანგ ჭანკოტაძე
ჭიქიდან გადავა მალე ჯამ-ქოთანზე.

მალღი

წერს ჭანკოტაძე ვახტანგი,
ფურცლისფრად ღამეს ათევს,
სამ ტომად დადო ნასტამბი
წიგნი „...და ვანთებ სანთელს“;

რაც ორას სახელს მოიცავს
გორში მიცვლილი კაცის.
ავტორი, სხვათა შორისაც,
ზედ აწერს პირველ ნაწილს.

მიუძღვენიო ეს წიგნი
მათ ხსოვნას და აჩრდილებს,
ნათელი კვალი ჩემს ირგვლივ
რომლებმაც დაამჩნიეს.

მკითხველი წიგნთა ჩანაქსოვს
აზრს ისმენს, რჩება სახტად –
ზოგს ერთი მაღლიც არ ახსოვს,
შენ ორასს ხედავ, ვახტანგ.

ბოდბეძე ჩემკურიშვილი

ოქროს კმას

თურმე ყოფილხარ ჩვენი მედრომე,
ქართლელებისა და ქათრლის გულში,
აქაც ხომ გვახსოვს შენი ყოჩობა...
ასე გვგონია ეს იყო გუშინ.

დღესაც კი ბევრგან ღობეს თუ კედელს,
შენი „თიკუნის“ წარწერა „ამკობს“,
ავლა-ჩავლაზე გვახსნებს მუდამ
ჩვენი ბავშვობის ტკბილ-მწარე ნამყოს.

იმედს ვიტოვებთ, რომ არ შეგვარცხვენ,
მშობლიურ თელავს დაადგამ გვირგვინს,
დაბრუნდი, გელით დიდი ხანია —
დრო, კარგად იცი, ულმობლად მირბის.

1960 წ.

რობერტ ძნელაძე

* * *

მე გურული ვარ, შენ კი კახელი,
სამაგალითო გამოგდის ძმობა,
მრავალჯერ შეხვდი: დაბადების დღეს,
ალავერდობას, აღდგომას, ბზობას.

მემღური, შემწვარ ახალ კარტოფილს,
საჭირო დოზით არ აქვსო კამა,
მინც გეხვევი და გეფერები –
უთვალავ წლებით იცოცხლე ძამა.

1959 წ.

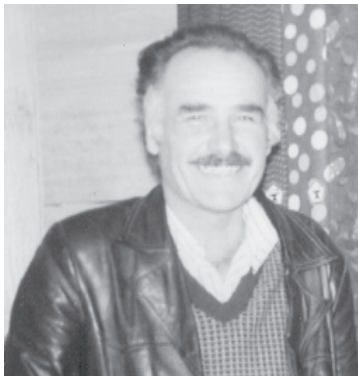
კამო ხმალამე

* * *

ვიცი ტიკჭორას გეძახდნენ,
როცა ყოფილხარ პატარა,
ახლა ცოტას სვამ, ითვრები,
ხომ არ გიმტყუნა ნადარამ?!

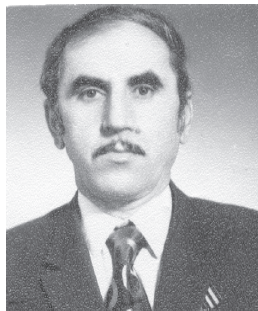
მაინც მოლხენის თავი ხარ,
სხვასაც ამღერებ, შენც მღერი,
სუფრის გაძლოლაც გიხდება...
ძნელად ვიპოვოთ შენფერი.

1983 წ.

ვასილ ჯავახიშვილი

(მე-2 მსოფლიო ომის
ვეტერანი)

ბატონო ვასტანვ

ოპერატორი თან გყავდა მაშინ,
როცა ესტუმრე ჩემ ვიწრო ბინას,
ვეტერანებზე იღებდი ფილმებს –
მისვამდი კითხვებს, ელტვოდი მიზანს.

მიგიპატიჟე გაშლილ სუფრასთან;
ფრთხილი უარით დამწყვიტე გული,
მითხარი, „ვასო, ვმუშაობ ახლა,
იცე, საქმე მაქვს ბევრი და რთული“.

ხან კამერაში უმზერდი რთულ ფონს,
ჩემს დღიურებშიც სწავლობდი გვერდებს,
გულთან მიგქონდა მეომრის ბედი,
თან სიამაყით მითვლიდი მეღლებს.

დამთავრდა, იქმნა პატარა ფილმი,
გამოგრჩენია, ვფიქრობდი, არც რა,
აი, მაშინ თქვი რომ პურმარილი,
მოგვიხდებო, ახლა კი მართლაც.

ვეტერანების გულგასახარად,
ღმერთმა მოგიძღვნას მრავალი წელი,
სახლის კარები ღიაა შენთვის,
როცა კი გსურდეს, მობრძანდი, გელი.

2002 წ.

ნათელა ჯაფარიძე

ჩემო ძებნა

დიდხანს სიცოცხლეს გისურვებთ,
 ვახტანგ, შერგილ და ვაჟა,
 არ მოგკლებოდეთ, თან გღეგდეთ,
 მძლავრი ქართული ვაშა.

როდია შესაშურები,
 თვითმარქვა და ფლიდი,
 თქვენ კი სპეტაკი გულებით,
 დაგაქვთ სიკეთე დიდი.

ბუნებამ ჩამოიბერტყა,
 თქვენზე გულუხვი კალთა,
 მამულს მარგალიტ-ნალვაწი
 ლექსებად დაეფანტა.

გაფრინდა წელი მრავალი,
 კვალი უშლელი დარჩა,
 ვერ მოგერევით სიბერე,
 ვახტანგ, შერგილ და ვაჟა.

ჩ ე მ გ ა ნ

ირაკლი აბაშიძეს

ყამირ სიტყვის მადნით ჰპოვებს,
 ლექსის მწვერვალს – აბაშიძე,
 დაემსგავსე ამ დიდ პოეტს,
 თუ ბიჭი ხარ, აბა სინჯე.

ტარიელ აბუაშვილს

(ყოფილ გვარდიელს)

მოფერებით და ალერსით,
 ბევრი გეძახის ტარასის,
 ნეტავ რად ვინდა შენ „კლიჩკა“
 სხვა ერისა და სხვა რასის?

შობით ხარ ძე ტარიელი,
 გულმართალი და ძლიერი,
 გისურვებ დაოჯახებას,
 კაცურ ეშხით და იერით.

და თუ მართლაც ხარ ტარიელ,
 ლელოს გამტანი, შემტანი,
 მამულოს უმრავლე შვილები:
 ავთანდილ, ფრიდონ, ნესტანი.

1993 წ.

ანას

(შვილიშვილს)

კვლავ მერცხალივით ჭიკჭიკა,
და მერცხალივით სწრაფია,
ვის ყანწები და ვის ჭიქა,
მის სადღეგრძელებლად სწადია.

კითხვას ბოლომდე ვერ ასწრებ,
პასუხი მზად აქვს უმაღლვე,
ვერ მოატყუებ ვერაფერს
რამდენიც გინდა უმაღლე.

პროგრამით ძნელი გამოცდა,
მისთვის დღეისთვის არ არის,
თუ ვინმეს ცუდი წამოსცდა,
არ აპატიებს არავის.

2001 წ.

* * *

ანას უყვარს გაკვეთილის
თავის დროზე სწავლა,
ძილის წინ კი ბებიასთან
ღია ცის ქვეშ გავლა.

1992 წ.

აკაკი ბიძინაშვილს

ვამაყობ კაცით, აკაკით,
 ლექსი მოუღის რაკრაკით;
 აკაკი, წიგნს ველოდებით,
 მუხლებზე ვდგავართ გოდებით,
 არა თქვა – „თქვენ ვინ გაკითხებთ“,
 თორემ, დაგისვამთ სხვა კითხვებს.

* * *

ხალხმრავალ ოჯახს უვლი და ბორგავ,
 ნატრობ, რომ გქონდეს ათასი ხელი,
 ხან უვლი გუთანს, ხან ჭვდავ ბორბალს,
 ხან ეძებ ტრაქტორს, ხან ამინდს ელი.

ეზო, სარდაფი არის ავ დღეში,
 მოჩანს ყუთები, ტაშტი, ვედრები,
 თავბრუ გესხმის და თავს გრძნობ მახეში,
 მომჩივარს სშირად ეპაექრები.

შემაც მოელის უკვე დაპობას,
 დახვავებულა შუა ეზოში,
 იხვი, ქათამი, კატაც – რატომღაც,
 უკან დაგდევნ კაკან-ღებოშით.

შენში სუყველა მარჩინალს ეძებს...
 ხან შეილთაშვილი გაჯდება თავზე,
 ზოგჯერ ლუმელში გიყრიან ლექსებს,
 გარეთ კი ყინვა გიწუნებს ვაზებს.

შენ რომ საქმე გაქვს, იმდენი ალბათ,
 ტყეში არ არის „შავჩონა“ სოკო,
 ხან დაქანდები, ხან ებრძვი აღმართს,
 მშრომელ-მებრძოლის გამშვენებს ლოგო.

შენს ლექსებში რომ სულ ასე ამბობ:
 „ხმალ-ხანჯლის ქნევით ვიკვალავ გზა-კვალს“...
 ვერ გარკვეულხარ რისთვის ან რატომ,
 ხშირად სწყალობენ უვიცს და მზაკვარს.

შენზე დაღლილი სახლში ვინ მიდის?!
 დილა-საღამოს გინდება შრომა...
 კაკო, ბალახი! კაკო, სიმინდი! —
 ძროხებს თუ ღორებს არა აქვთ ძლომა.

მოხვნა, დათესვა, გასხვლა, გათონა —
 გარგუნეს ვალად მუყაით-ფრთამაღს,
 არ აწყობთ შენი სახლში არყოფნა...
 ბავშვი თუ ტირის, დაეძებ წამალს.

თესლები, შხამი, ყუთი კი ვაშლებს,
 მაინც არ სტოვებ ქელესს, ძეობას,
 დიდებს ხორავი, პამპერსი ბავშვებს...
 აფერუმ, კაკო, შენ გამძლეობას.

ქურდი, მლიქნელი, თუ ავაზაკი,
 მჯერა გულწრფელად — დაგაკლებს ვერას...
 და მართლაც მიკვირს, ჩემო აკაკი
 როდისღა ასწრებ ლექსების წერას?!

გერონტი გოგინაშვილს

(ქიწნისის მუსიკალურ
სკოლაში შეხვედრაზე)

ზომით ღებულობ კალვადოსს,
სითბო გელვრება წიგნიდან,
ყოფის სამჭედლოს კარგად სცნობ,
გარედან, თუნდაც შიგნიდან.

რასაც ცხოვრება შესწირე,
იმას წერ, იმას გვიყვები,
ვერ გებულობენ შენ წიგნებს,
მხოლოდ მედროვე ბრიყვები.

კკითხულობთ, ფინალს მოველით
რიჟრაჟს ლანდავენ ისრები.
შენ ნახვას ელის ყოველი,
ხარ პურმარილის მკისრები.

ვეტყვი – ჩემ ნათქვამს ვინც ელის,
კაცი ყოფილხარ კაცური,
გასახარებლად მკითხველის,
„იწველებოდე ცხრა ცურით“.

იმასლა ვნატრობ წვალებით –
დროის სვლა იყოს სულ ნელი,
არ გვაკლდეს შენი წყალობით,
მარნის და წიგნის სურნელი.

2006 წ.

ოთარ ღვჳიჳს

ყველას ოქროს ეძახის,
დიდებსა თუ პატარებს,
ისე არჩენს პაციენტს,
წამალს არ მიაკარებს.

ტანადობა ამშვენებს,
გვარის შესაფერისი,
ავადყოფებს მკურნალობს
უმალლესი სერვისით.

რეზო ამაშუჳელს

ხმა მომენატრა
ამაშუჳელის,
გვირაბს გასცქერის,
ალბათ შუჳს ელის.

პალიკო დოლიაშვილს

(აფხაზეთის ომის ვეტერანთა
შიდა ქართლის რეგიონის
საბჭოს ხელმძღვანელს)

სამშვიდობო და საბრძოლო,
როდი გაკლია ნათლობა,
მოქალაქემ თუ მებრძოლმა,
მრავლად გიხადეს მადლობა.

მამულს სწირავდი სიცოცხლეს,
არ გიფიქრია წამითაც,
შენ იცი ბევრი დაკარგეთ,
გუშისთასთან თუ ტამიშთან.

ტყვია არ აგცდა მომხვედურის,
დროებით დაგსვეს „ზაპასში“,
ის დროა ახლა მოსული,
არ ჩაგვეძინოს ზღაპარში.

არ გვინდა ბევრი ჩიჩინი,
რაც არ იყო და რაც იყო,
მებრძოლთა რიგში ჩავდგები,
შენ გამიძეხი ვალიკო.

ლადო ვარკელაშვილს

მთავარსარდლობა ბელმა გარგუნა,
შიდა ქართლის და თავად გორისაც,
გულგასახარი ფერთა ლაგუნა,
აღარ მოგვიჩანს ახლა შორისად.

ნანატრი ჟამის ექო გრიალებს,
იმედით ყველას გული აივსო,
მკურნავ მაღამოს უსვამ იარებს,
კაცის ღირსებაც მეტად მაისობს.

ლურჯ ცას გვაწვია გედის პროფილმა,
წელში გასწორდნენ სახლიკაცები,
სიკეთე არც თუ ძნელი ყოფილა,
თუ კი ნებას ფლობ მაღლის გაცემის.

ხალხმა ყოჩობა ლოცვით გიბოძა,
იწყება კვირტის ახლად ვაზობა,
ჩვენშიც იხარებს მორცხვი მიმოზა...
აფერუმ! ასეთ ახალგაზრდობას.

ირინე ვარძიშვილი

(მეუღლეს,
ორი ვაჟიშვილის დედას)

თუ რამ მეთქმის, შენზე მეთქმის,
გეცნობ ხუთი თითივით,
პურმარილის ხსენებაზე,
გული გიხტის ჩიტვით.

იყავ პუდამ ახალგაზრდა,
წლები თუნდაც გარბოდნენ,
რა იქნება გოგონები
ჩვენს ოჯახშიც დარბოდნენ.

1969 წ.

* * *

(მეორე ვაჟიშვილის ქორწილში)

გიხაროდეს ჩემო ირა,
ორმაგი ხარ დედამთილი,
აღბათ ჩუმად ანგარიშობ,
რომ უკვე გყავს ოთხი შვილი.

დავით თევზაძეს

(თავდაცვის მინისტრს)

ჟურნალისტები დაგდევენ,
 (ქართველია თუ მონღოლი),
 რა უნდათ, რად გაწუხებენ,
 „სეკრეტის“ არ ხარ მომყოლი.

ურთულეს საქმეს დაგჭიდეს,
 როლი შევირცხვა იერი?!
 ჯარიც ისეთი გყოლოდეს,
 როგორც შენა ხარ ძლიერი.

2002 წ.

* * *

საქმე დიდი დაგაკისრეს,
 სახლაფოროთო, სარბენი,
 ალბათ ფიქრობ — სად მონახეს
 გაჭირვება ამდენი.

მაინც ყველას სჯერა შენი,
 სიტყვის ნაცვლად — საქმისა,
 ჭურვის ჰილზი დაგმშვენდება
 კარგი ღვინის სასმისად.

2001 წ.

ზაურ თეთრუაშვილს

მეცნიერებას ძერწავ ხარის რქით,
 გასაბრწყინებლად ძეთა გვარისა,
 ყველა წოდება, ბევრი ხარისხი,
 დაიმსახურე შესაბამისად.

ფლობ უშეცდომოდ არსთა ფარვატერს,
 იარას უხვევ დაშნით დაჭრილებს,
 მხარში უდგახარ, თავს დაფარფატებ,
 შვილებს, მათ შვილებს და შვილთაშვილებს.

ცხოვრებამ ბევრი ტვირთი გარგუნა,
 როდი გხვდებოდა ყველგან იები,
 არ გიძებნია მშვიდი ლაგუნა,
 ახლა უხვად გაქვს რეგალიები.

ვერავინ გნახა უქმად მავალი,
 ხალხმრავალ ოჯახს უდგახარ ლიბოდ,
 სხვისი და შენი ურვა მრავალი,
 კვლავაც მზადა ხარ ამაყად ზიდო.

საწუთრომ ცალი ფრთა დაგიხარა,
 ცრემლი სდიოდა ვარდსა და ნარცისს,
 სასწორო შენსკენ გადაიხარა,
 პინაზე იღო კაცობა კაცის.

ველარ მღერიხარ უკვე ორ ხმაში,
 და მაინც ვამბობთ – მტკიცე კაცია,
 მარტო ის რად ღირს, რომ შენ ოჯახში,
 ხუთჯერ იქუხა დისერტაცია!

კაცის ცხოვრება მართლაც ძნელი,
 ცრემლიც ყოფილა ზოგჯერ საჭირო,
 შენგან მხნეობას და სიბრძნეს ვეღოთ,
 რათა ღუშმანის დედა ატირო.

დინჯი საუბრის მუდამ ხარ მომხრე,
 არ შეგაშინოს ჩუმი ნალარამ,
 ფიცი მოგვეცი – რაც უნდა მოხდეს
 შენს გულს ჭრილობა აღარ დაღარავს.

განსოვს ის წლები – უძლებს ვებრძოდით,
 ყოფას მუდმივს და ზოგჯერ ცვალებადს,
 საღად ერთმანეთს ვუგებთ, ვენდობით,
 როცა ჭაღარა მოგვეძალება.

ქიციც იცოდი, ქიცმაცურებიც,
 და თხილის გულის ცხრაზე გაყოფაც,
 ვერვინ დაგასწრებს, გინდ ძნა ფულებით,
 ზაურ, ჯიბეში ხელის ჩაყოფას.

შენ თამაღობას გაურბი ხშირად,
 არ გიყვარს თავის წარმოჩინება,
 თუშცა კი ეტრფი, აწ ბუნრის პირად,
 ქართული სუფრის სამოღ დინებას.

სწრაფად ტრიალებს ცხოვრების ჩარხი,
 გზაში შეგხვდება კეთილიც, ავიც,
 არ მოვსწრებოდეთ შენ დროშას დახრილს,
 გამარჯვებულად გეჭიროს თავი.

ჯემალ ინჯიას

ჯემალ ინჯია,
 კაცი დინჯია,
 გამორჩეული
 როგორც ბრინჯია

ჯემალ ინჯია
 ოქროს ბიჭია
 სულთი მებრძოლის
 ნაღდი სინჯია

ჯემალ ინჯია
 ქების ღირსია
 აღსრულებოდეს
 ყველა მისია.

* * *

ნაპერწკლებად ისვრის ლექსებს,
 ჩენი ჯემალ ინჯია,
 კითხვის ტემპით არ ჰკავს ლექსენს,
 ზომიერად დინჯია.

„ცხენით სვლა“

რით გაგახარო, რა მეთქმის,
 ისეთი, რაც ჯერ არ მითქვამს,
 შენი კალამი ნათელს ქმნის,
 არ ეძებ არც რიტმს, არც რითმას.

შენი მხარდგომა უხარის,
 რითმის, ჭადრაკის ოსტატებს,
 ფანდი დაუგე რაჭველებს –
 საცოლოდ ქალი მოსტაცე.

ბოჰემურს ეტროვი პურმარილს,
 ზოგჯერ ხდება, რომ ველით „სხვას“,
 თუ კამპანია ეშხს არ გგვრის,
 უცებ აკეთებ „ცხენით სვლას“.

სად გნახოთ ძალით თილისმის,
 დაგეძებთ შორს და ანლოში,
 ალბათ იმ „სხვასთან“ ღვინის სმის,
 არც ნება გქონდა, არც ხოში.

მე ვეთანხმები ბევრის აზრს,
 რომ შენ მეათე ჭიქაზე,
 სასურველ სიტყვის ძებნისას,
 მარცხენას ისვამ ნიკაპზე.

შვილიშვილებში იბევრე,
 ლექსიც მრავალი გეწეროს,
 ბლის ძირი უკვე იგემე,
 ახლა გისურვებ კენწეროს.

ირინეს

(შვილიშვილს)

მოუთმენლად გელოდნენ,
 დედიკო და მამიკო,
 რატომ დააგვიანე,
 თქვი მიზეზი რა იყო?!

აღბათ უკვე იცოდი,
 რომ ზამთარი დგებოდა,
 დედის სითხოს ვერ თმობდი,
 ტკბილად ჩაგძინებოდა.

* * *

გაუხარე გული ლელას,
 დაუმშვიდე სული რეზოს,
 სინარული ამცნე ყველას,
 შენს სახლსა და მწვანე ეზოს.

ორი „საქმის“ გაქვს იმედი,
 ფაფა ჭამო, დაიძინო,
 ცოტათი რომ გაიზრდები –
 იკუნტრუშო და იცინო.

ნანა კვარინაშვილი

(დაბადების დღისათვის)

თავს ვიკავებთ, არა გკითხავთ,
 თუ რამდენი წლისა ხარ,
 თეორიას თუმც ეძღური,
 პრაქტიკული ჭკვისა ხარ.

ახალგაზრდა კერის დედამ,
 უმასპინძლე ვის აღარ,
 იმედია დაგვიჯერებ
 ყველას ძლიერ გვიყვარხარ.

გაგეზარდოს თათიკუნა,
 ლამაზი და ჭკვიანი,
 ღროა ბიჭიც „შეიძინო“
 რომ არ იყოს გვიანი.

დაბადების დღეს გილოცავთ,
 ღვინით სავსე თასებით,
 მთელი უბნის ქალები და
 ჩვენი ეზოს კაცები.

წარწერა საჩუქარზე

ღმერთი არის თავდები,
 არ გთავაზობთ ნაქურდალს,
 რომ არ გეკონდა ვარდები,
 ვიდრე მცირე საჩუქარს.

შოთა შიკოლაშვილს

(თანაკლასელს)

შენ, შენ ცხოვრებას ფურცელ-ფურცელ
 მტკიცედ კინძავდი,
 შესაძენ საგანს სამი თითით
 მუდამ სინჯავდი.

განიჩეოდი პრაქტიკული
 ჭკუით, გონებით,
 არ დაბოღმილხარ, არ დამწვარხარ
 სხვისი ქონებით.

მუსიკა გიყვარს, არც ცეკვაზე
 იძახი უარს,
 არჩევ, აფასებ უანგაროდ
 მართალს და მტყუანს.

გიორგი ლეონიძეს

არ ვივიწყებთ გოგლას,
 ლექსით დღესაც მორცხვობს,
 პოეზია ბორგავს,
 პოეზია ცოცხლობს.

რობერტ მაღლაკელიძეს

ადარ ავალო სცენაზე – გითქვამს:
 „გზას ახალგაზრდებს ვუთმობ“,
 სხვას თუ დასჭირდა მუდარა დიდხანს,
 მე გამიმართლა უფრო.

ჩემს გულწრფელ თხოვნას დათანხმდი გულით,
 არად გიღირდა ფიცი,
 „კაცი კაცისთვის“, რომ არის თქმული,
 ყველაზე უკეთ იცი.

კარგად გამოგდის საქმის კეთება
 უწყი სიკეთის წონაც,
 ჭედე ზეიმი ლამაზ ფერებად,
 გულს მოგვაშორე ძრწოლა.

მაღალ დონეზე შედგა შეხვედრა,
 დარბაზს ეკიდა ცეცხლი,
 არ მომაკელი ხოტბა-შექება
 თქებში შემიქე ვერცხლიც.

ერუდიციით შვებას გვანიჭებ,
 მარჯვედ იყენებ „მოლბერტს“,
 შენს გულმხურვალე ძმებს და ძმაბიჭებს
 მუდამ სჭირდები, რობერტ!

2008 წ.

გურამ მაჩაიძეს

(70 წლის იუბილეზე)

კაცურკაცობას რომ ჭედდი,
სითხო გიძლოდა გულის,
არა ყოფილხარ მომხვეჭი
ქონებისა და ფულის.

დროა გახვიდე ჩეროდან,
თვალი მოავლო მყობადს,
უანგარობა გჩვეოდა
და ახლაცა გაქვს ჰობად.

ღმერთის და კაცის მონატრეს,
გაქებთ ოსტატს და მკურნალს,
ვიცი, ვერაფერს მოგაკლებს
ჟამის უკუღმა ბრუნვა.

ბევრისთვისა ხარ ძმობილი,
თავი გეჭიროს თალხნად,
ხალხის წიაღში შობილი —
კერპად გაკურთხა ხალხმა.

მე მხოლოდ ის დამრჩენია,
ვიგულო ახლო კაცად,
ხუთი ჯვრის დროშა — ჩვენთანს,
არ დაგეხაროს არსად.

სოფიკო მამკვაბიშვილს

(60 წლის იუბილესთან
დაკავშირებით)

ზეწოლა

ჩიოდი — არ გვაქვს გაზეთი,
ჩვენი ნალგაწის პირშობი,
სწუხდი, რომ ყოფა ასეთი,
შემოქმედებას გვიხმობს.

სად ვწეროთ, ან სად დავებეჭდოთ —
არ გასვენებდა ფიქრი,
საქმე გიჩანდა საეჭვოდ,
ორი წელია — თითქმის.

ცდილობდი ცრემლის დადენით,
ჩვენო პატარა სოფო!
ბევრჯერ შეგკარიბე — ამდენი,
ტყეში არ არის სოკო.

კერ დაიკვეხნის კერავენ,
ლტოლვას და სწრაფვას ასეთს,
მგონი სიზმარშიც ხელავდი
ლიტერატურულ გაზეთს.

გვიჩინებდი დაწოლით,
საქმეს გვიქებდი ერთობ,
„გამოგნდებითო სხვა წონით
ვიამაყებთო ერთდროს“.

მთაში, ბარში თუ ქუჩაში,
 გემალეობდით ხშირად,
 დავკარგეთ ნამუს-ულვაში,
 რას არ ვხმარობდით შირმად?!

წავგართვი წერის წყურვილი,
 მე, კაკოს, ვაჟას, შერგილს,
 ძალაც დავკარგეთ, სურვილიც
 ვეღარ ვსუნთქავდით შვებით.

ახლა მსურს კარგად იცოდნენ –
 ხმარობდი ყველა ბერკეტს,
 ჩვენ კი თიკუნად გიწოდებთ
 „ლიტერატურულ რეკეტს“.

მუხრან მაჭავარიანს

ლექსები მთუთქავს მუხრანის,
 თუმც წყალში ვდგავარ მუხლამდის,
 და მუხრან, მაინც იცოდე –
 მსურს შენი ლექსით ვიწვოდე.

ბობი პაკიძე

(ნადირობის ტრფიალს)

პაკიძე, გვითხარ ძმობილო,
 ბოლომდე იყავ სულგრძელი,
 რა უფრო მეტი მოგიკლავს,
 დათვი, მგელი თუ კურდღელი?

მწყერი, რომ ერთხელ გვაჭამე,
 განა ეს საკადრისია?
 ახლა ისა თქვი, გეთაყვა –
 შენ მოჰკალი თუ სხვისია.

1978 წ.

ალბერტ რატიშვილს(მათემატიკოსს, ნადირობისა და
თევზაობის მოყვარულს)

შემოაკლდა ცას ფრინველი,
 მდინარეებს – თევზეული,
 ტყეს დათვები, თუ ჯიქები,
 გარეული, მხეცეული.

კარგი, ალბერტ, დაშოშმინდი,
 დასთმე თოფი და ანკესი,
 ახლა დაჯექ, იქეიფე,
 შეიცვალე სვლა და გეზი.

1990 წ.

ურან საკაბლიშვილს

ვისსენებ, შედგა საუბარი
 აკვანზე – ძმობის,
 სურვილი მიპყრობს, სამახსოვრო
 იმ დღეთა ქების,
 მაშინ ნაჭექი სიმღერის ხმა
 აქამდე მოდის,
 გააფერმკრთალა, თუმც ჭკალარამ
 დიდება წლების.

შენ გვერდით ყოფნას ყველა თვლიდა
 ბედნიერებად,
 გმეწონდა ტკბილი „ურმული“ და
 „სანტა ლუჩია“,
 სიცოცხლე მაშინ კაშკაშებდა
 კეთილ ფერებად...
 გულს ნუ გაიტეხ, თუ ცხოვრება
 ახლა ურჩია.

დრო აღარ ითმენს, აღარ გვაცდის
 ვენდოთ სხვა მიზანს,
 ლტოლვა შეყოვნდა, ჩაიხერგა
 სადღაც მთის შლილით,
 გლოცავთ და გაქვთ ბოროტ სულთან
 მებრძოლ ამირანს,
 შენა ხარ ჩვენი ბულბულიც და –
 სარაჯიშვილიც.

2007 წ.

შერბილ სუნიტაშვილს

* * *

არც ჭადრაკი არის უცხო,
 არც სპორტი და არც სტატია
 ეფერება ნაცნობს, უცნობს,
 გულს სიკეთე ახატია.

ბევრს ვეტყვოდი ვერაც უთქმელს,
 ძმაკაც პოეტს, სუნიტაშვილს,
 თავის მამულს, თავის კუთხეს,
 გაუზრდიდა თუ კი რვა შვილს.

* * *

შემოგრჩენია ჭადრაკ ბუჩქად,
 ცქვიტ-ენერგიულს მიხვრით და მოხვრით,
 რთულია შენი შეცნობა უცბათ –
 სტროფში ტაქებს ფაქიზად თოხნი.

არ გენანება თბილი სალამი,
 მზადა ხარ გული გაუყო ყველას,
 დიდი ხანია შენი კალამი,
 თვალისმომჭრელად კვსავს და ელავს.

კილოკავს ეტრფი კახური დამლის,
 მაგალითისთვის ასეთიც კმარა,
 „აჰჰე, შეხელე, ფენმარდი ბაღლი,
 როგორ აქუნებს გაპნეულ ფარას.

ეპაქურები ლექსით რომელ მზეს,
 ფესვმაგარ მუხას, ობლად მდგომ ჭადარს?
 როგორ პატრონობ მაღალ დონეზე:
 პუბლიცისტიკას, ოჯახს და ჭადრაკს?!

გალაკტიონ ტაბიძეს

ვეჯიბრები ლექსით თუ კი,
 გალაკტიონ ტაბიძეს,
 აამღერე ლერწმის ბუკი,
 ხალხი ლტოლვას გაგიგებს.

მარიამ ტლაშაძე-ლომინაშვილს (დაბადების დღეს)

* * *

მე მარიამს არ გიწოდებ,
 ხარ და ღარჩები მარიკად,
 დობას დამპირდი იცოდე,
 ძმობას ვერ გავწევ სხვარიგად.

ლექსებს აშენებ ვით ხურო,
 მე კი თავსა ვთვლი არიფად,
 როცა შენ ნაღვაწს კკითხულობ
 თავს აღარა ვთვლი ღარიბად.

შენთვის მოლოცვა რომ მსურდა,
 ხან აქ გეძებე, ხან იქა,
 მიშველეთ ლექსი მომწყურდა,
 თასი შემივსეთ, არიქა!

ვაჟა შიშკაშვილს

* * *

ცაც აღარ ყოფნის მეშვიდე,
ამაყოფს სიტყვით თავისით
რისთვისაც გინდა შეხვიდე,
წინ შემოგხვდება ხალისით.

ენაფხინას გაჯახებს,
ლიმილს უებარს განიჭებს,
უტევს ლექსების სანახებს,
სიტყვით მთარღვევს კარიბჭეს.

ლომო

სამოცდაათის გამხდარხარ
თუმცა ჭაბუკის გშენის
კალმითა ძერწავ უცნობს და
რითმა მოგიდის მხნე და
„შემოქმედებას“ – წელია
ათი,
კვებავ, აცოცხლებ, ისე ვით
ჩვილ ბავშვს,

თავს გადავთავსე თეთრი ასაკის
 მნათი...
 შენი ლექსების სატირაც
 გვხიბლავს.

ლომს რომ გიწოდებ – მე მომწონს
 სამოდ,
 „კლიჩკა“ არ გქონდა – ასე
 მეგონა,
 დღეს იქნება, თუ იქნება
 სხვადროს,
 გთხოვ, მიგულებდე ერთგულ
 მეგობრად.

მისეულ ქვლივიკის

შენი ლექსების ლამაზ ნმებს,
 ვეტრფი, მიხეილ ქვლივიძე,
 საამოდ მატკობს, მალალებს,
 ისე, ვით დედის თბილი რძე.

ზაზა ჩინოშვილს

(აფხაზეთის ომის ვეტერანს,
არტილერიისტს)

* * *

მადლიანო, სვიანო,
ბარსატ-ტენორ ზმიანო,
უხმოდ გემორჩილება
ურჩი ფორტეპიანო.

გიტარასაც აჟღერებ,
გაგიზღია მეგობრად,
თუ ქვემეხზეც უკრავდი
ეს კი აღარ გვეგონა.

ზურა ჩხეიძეს

არ მოგკლებოდეს ეგ ღიმილი
და შემართება,
სამომავლოდ რომ გაბრწყინებულს
გვპირდება ზეცას,
გახსოვდეს, კაცი სხვის გულებსაც
აძლევს ნათებას,
თუ ზრუნვა-გარჯით დააბიჯებს,
სიკეთეს თესავს.

ვანო ჩხიკვაძეს

გვზიბლავს ლექსებით და რომანებით,
 ვუცქერით, ვუსმენთ ჩხიკვაძე ვანოს,
 შევეყურებთ აისს სამო ზმანებით,
 გულის ფანცქალით მოველით ანონსს.

ბია ყარყარაშვილს

(თავდაცვის ყოფილ მინისტრს,
 არტილერისტს)

* * *

თუკი არტილერია,
 არის ღმერთი ომების,
 შენ ღმერთი ხარ ქართველი
 მეომარი ლომების.

ზოგი ვიას გეძახის,
 ზოგიც კიდევ გიორგის,
 ძარღვში სისხლი გიღულის
 მტკვრის, არაგვის, იორის.

ერთ რამეს ვთხოვ, ძმობილო
 აგვისრულე წადილი:
 ფსოუს წყალი შეგვასვი
 ქართულ ვაშას ძახილით.

მამუკა ყურაშვილს

(საქართველოს სამშვიდობო ძალების
სარდალს, გენერალს)

* * *

შენი კაცობა და შემართება,
ბალავრად უდგას ქართველთ ღირსებას,
მშობლიურ ზეცის ცისფერ ნათებას,
ნისლი ვერ ბურავს, მადლით ივსება.
შემოგყურებენ იმედის თვალით,
მონატრებია მშვიდობა ვისაც,
ყველა დევნილი, კაცი თუ ქალი,
მტკიცეა რწმენით – მიაღწევ მიზანს.
მაშ, გაგემარჯვოს საგალ ბილიკზე,
უფალი გადგეს მუდამ საფარად,
თავს დაგნათოდეს მშვიდი დილის მზე
ყველა ქართველის გულგასახარად.

ლევო ჭანკოტაძეს

(უფროს ვაჟიშვილს, არტილერისტს,
გენერალ-მაიორს)

* * *

არწივივით დაჰყურებ,
გახურებულ ბრძოლის ველს,
ზარბაზანს ევერები,
როგორც ქალის ბროლის ყელს.

მტერი ბევრჯერ დააფრთხე,
 მენისებრი ქუხილით,
 ტკივილად დაგრჩენია,
 საქართველოს წუხილი.
 ბრძოლაც იცი, ქეიფიც,
 არ გემლება წესები...
 შვილები გაგეზარდოს
 შენზე უკეთესები.

* * *

ბევრ სიძნელეს გაუძელი,
 ძალა მოგდევს დევისა,
 არასოდეს არ დაგჭირდეს
 აპარატი წნევისა.
 შენ სიკეთეს და კაცობას,
 ჩვენში ბავშვიც მღერისა,
 გენერლობას ველით ყველა
 სამხრეების ფერიტაც.
 ასეთია კაცის გული,
 სურვილი აქვს მეტისა,
 სიყვარული გქონდეს მუდამ,
 მამისა და დედისა.
 სულაც არ ვარ უმადური,
 ცხოვრების და ბედისა,
 ნეტავ კიდევ ათი მყავდეს,
 შენისთანა ჭედვისა,
 სიდიადე არ გაკლია,
 გული ლხენით მღერისა.

რეზო ჭანკოტაძეს

(უმცროს ვაჟიშვილს, მაიორს,
ქორწილში)

* * *

ჩემო რეზო, როგორც იქნა,
თავი შეყავ უღელში...
არასოდეს არ ყოფილხარ,
უქნარა და უხეში.

შენ, ერთ ვარსკვლავს არ დასჯერდე,
თუმც არც ისე პატარას,
დაგილოცავ კეთილ მსურველს,
ვინც სწორი გზით გატარა.

ღმერთმა კარგი გაიმეტოს,
რაც არსებობს მიწაზე,
რვა-ცხრა წელში გასულიყავ,
შენი ძმის ორბიტაზე.

პანტანო ჯავახიძეს

აღულაბებს, ჰკრავს კირის ქვით
ლექსებს ვანტანგ ჯავახაძე,
ბობოქრობით, ხან პირიქით,
ხანაც მჭახედ – ჯვარას ხმაზე.

დავით ხმიალაშვილს

* * *

ღმერთმა გარგუნა რთული სამწყემსო,
მოსამართავად ძნელი არენა,
სიკეთით ყველას გული აგვესოს...
ხალხი იმედით ელის არსენას.

აშენებულა ქვეყნად ყოველი
რულუნებით და ცოტა-ცოტობით...
ქართლი შშვიდობას ეხლაც მოელის —
მაშინ იფეთქებს მორცხვად კოკობი.

გზა მოგფენოდეს სამო ვარდებით,
ივერთ მიწა-წყლის გშვენის მზის ფერი...
თუ კი რამეში გამოგადგები —
„შენი ხმალი და ჩემი კისერი“.

2000 წლის 16 სექტემბერს ჩვენი საცხოვრებელი სახლიდან (ქ. გორი, სტალინის №24), ერთდროულად რვა ბავშვი შევიდა პირველ კლასში. მეზობლებმა გზა დაულოცეს მათ და ეზოში მოუწვეს სკოლაში გაცილება. მეც ექსპრომტად დაწერილი ლექსებით აღვნიშნე ეს ისტორიული მოვლენა.

თათია ნადირაშვილს

სკოლაში მიჰქრის თათია,
თან ფიქრი მისდევს ნინოზე,
დრო აღარ რჩება იფიქროს,
კასეტებსა და კინოზე.

გიორგი იმერლიშვილს

ცქრიალა ბიჭო, გიორგი,
იმერლიშვილო გვარადა,
სულ ფრიალებზე გესწავლოს,
მშობლებს ემღეროთ „გარადა“.

გვანცა გვერდწითელს

პაპისა და მამის ნიჭს,
თუ გაჰყვები, გვანცაო,
კოსმოპარატს შექმნი —
გაგვანარებს რაცაო.

ღვგან თაჰყმელიშვილს

იარალის არსენალით,
 განთქმული ხარ უბანში,
 ნინდა ხარ, თუ იქნებ რემბო,
 ანდა ზორო უღვაშით.

ახლა დროა, რომ ჩანთაში,
 ჩაალაგო წიგნები,
 გვჯერა, კარგად ისწავლი და
 სანიშნო იქნები.

გიორგი ჩხეიძეს

ველოსიპედს ეფერები,
 (მამამ კარგად გათვალა),
 ორთვლიანზე თოხარიკობ,
 აღარ მოგწონს სამთვალა.

ზურიკო კიკნაველიძეს

ზურიკელავ, კონტა ბიჭო,
 ტანადა და თვალადა,
 „ხუთი“ იმდენი მიგელოს,
 რომ დაგჭირდეს კალათა.
 იქნებ მუსიკაცა სცადო,
 უცბად აკრეფ დო მინორს
 სალამოს კი ითამაშე,
 ფეხბურთი და დომინო.

თორნიკე ლომსაძეს

სწავლას ეტრფი – ცხადია,
 როგორც ყველა ქართველი,
 პრეზიდენტი თუ არა
 გახდი ბანკის მმართველი.

ლევან ტიტუნაშვილს

ლევანჩიკავ, „მუსტრად“ იყავ,
 ჩახვდი ამ ჩემ მინაწერს,
 დიღო ისე სწრაფად დარბის,
 რომ სკოლაში მიგასწრებს.
 მალე გახდი ძლიერი და
 არ შეუდრკე არა სენს,
 შემის ჭრაში მიეხმარე
 ივანიჩს და მამაშენს.

თბილისის „ღინამოს“ ვებპარანებს

ნ. ახალკაცს
თამაშს იგებდი გაგებით,
ვით სასტიკ ბრძოლას-სარდალი,
აღარ ჰყოლია „ღინამოს“,
გამწვრთნელი შენი სადარი.

თ. კოსტავას
მოედნის დაცვის ზონაში,
ბუმბერაზად დგას კოსტავა,
ვერა დააკლო ფორვარდმა
გამხდარმა, მიხლემ და ხბოსთავამ.

ვ. დარასელიას
ტრიალებდა ციბრუტივით
ბურთს „ჰპარავდა“ მეტოქეს,
დუსელდორფში გატანილი
გოლი ახსოვთ მეგობრებს.

ო. გაბელიას
გულშემატკივრებს აოცებ,
ანდამატისებრ ხელებით,
ბურთს იმონებდი, როგორც მწ-
ერს
აბლაბუდების ქსელები.

ზ. სვანაძეს
ვაქებდით ერთგულ მობურთაღს,
ყოველთვის, განა ხვალ ან ზეგ,
თასის ფლობაში წილი აქვს,
ოფელში გაწურულ სვანაძეს.

ვლ. გუცაევს
ვლადიმერი ყველას ახსოვს,
ფინტის სკივრი სავსე ჰქონდა
და მეტოქის კარის ახლოს,
როგორც ქარი ისე ქროდა.

დ. ყიფიანს
ტექნიკით ფილიგრანულით,
ფლობდი თამაშის დინებას,
ხსენება და სინანული
შემოგვრჩა შენს სადიდებლად.

ალ. ჩივაძეს
კაპიტნობაც გშეგნოდა,
„დაცვის ბურჯის“ წოდებაც,
თუნდაც სიცხე გქონოდა,
ნაღდი გვქონდა მოგება.

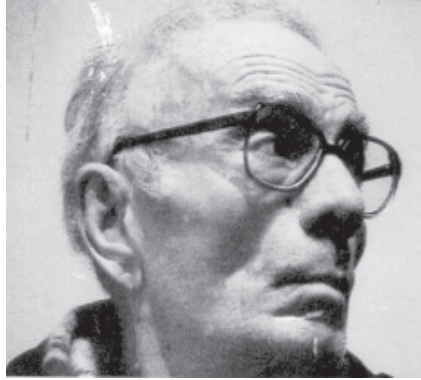
თ. სულაქველიძეს
გაიჭირვა და გვაჩუქა,
თენგიზმა — თასი ევროპის,
ასეთი თავგამოდება
განა „ერთ ქილა ერბოდ“
ღირს?!

რ. შენგელიას
ფანები, თუ ტიფოზები,
გაღმერთებენ შენგელიას,
ფეხბურთის ცას შესცქერიან
შენ გოლებს და შენ გელიან.

ს ა რ ჩ ე ვ ი

წინასიტყვაობის ნაცვლად	3
ჩ ე მ კ ე ნ	
ჯუბო ალავერდაშვილი „ჩემ ვახტანგს“	6
აკაკი ბიძინაშვილი „ვახტანგს“	7
გერონტი გოვინაშვილი „ძმურად“	8
ვაჟა დადიანიძე „ჩემო ვახუშტი“	10
ჯემალ ინჯია „თამადა“	11
*** შეხედეთ ამ ჩვენ ვახელსონს	11
გივი კაკაბაძე „მიდი კიკორ“	12
მერი მარწყვიშვილი „მინდოდა შენთვის მეთქვა რაიმე“	13
იოსებ კრიხელი ***იკვლევე, აჯაძე	13
სოფიკო მექვაბიშვილი „ვახტანგ“	14
ბეგლარ ნოზაძე „პოეტის ბედი“	15
ეთერ სადალაშვილი ***თულავურია ეს მტევანი	16
შერგილ სუხიტაშვილი „მზის მადლი“	18
„ქართველი“	20
„შეხვედრა ლუმელთან“	21
„მზიანი ნისლი“	23
„მოკვლათ დარდი“	24
„მელანქოლიური ეტიუდი“	25
„მზის სამოსელი“	26
„მობაძვა“	27
მარინე ტლაშაძე-ლომინაშვილი	
„შენ კი იღბალი მოგცა განგებამ“	28
ალექსანდრე ტაბატაძე „ვახტანგ“	30
მიხეილ შაფთოშვილი „ვახოს“	30
ვაჟა შიუკაშვილი „აურა“	31
„შერგილ და ვახტანგ“	32
„მადლი“	33
გოდერძი ჩეკურიშვილი „ოქროს ძმას“	34
რობერტ ძნელაძე ***მე გურული ვარ	35
კამო ხმალაძე *** ვიცი ტიკჭორას გემახდნენ	36
ვასილ ჯავახიშვილი „ბატონო ვახტანგ“	37
ნათელა ჯაფარიძე „ჩემო ძმებო“	38
ჩ ე მ გ ა ნ	
ირაკლი აბაშიძეს ***ყამირ სიტყვის მადლით ჰპოვებს	40
ტარიელ აბუაშვილს ***მოფერებით და ალერსით	40
ანას ***ეკლავ მერცხალივით ჭიკჭიკა	41
***ანას უყვარს	41
აკაკი ბიძინაშვილს ***ვაძაყობ კაცით	42
***ხალხმრავალ ოჯახს უვლი და ბორგავ	42
გერონტი გოვინაშვილს ***ზომით ღებულობ კალვადოსს	44
ოთარ დევიძეს ***ყველას ოქროს ეძახის	45

რეზო ამაშუკელს ***ხმა მომენატრა	45
ვალეკო დოლიაშვილს ***სამშვიდობო და საბრძოლო	46
ლადო ვარძელაშვილს ***მთავარსარდლობა ბედმა გარგუნა	47
ირინე ვარძიგულოვას ***თუ რამე მეთქმის	48
***გიხაროდეს ჩემო ირა	48
დავით თევზაძეს ***ყურნალისტები დაგდევენ	49
***საქმე დიდი დაგაკისრეს	49
ზაურ თეთრუაშვილს ***მეცნიერებას ძერწავ	50
ჯემალ ინჯიას ***ჯემალ ინჯია, კაცი დინჯია	52
***ნაპერწყლებად ისვრის ლექსებს	52
„ცხენით სვლა“	53
ირინეს ***მოუთმენლად გელოდნენ	54
***გაუხარე გული ლელას	54
ნანა კვარიანთაშვილს ***თავს ვიკავებთ	55
„წარწერა საჩუქარზე	55
შოთა კიკოლაშვილს ***შენ, შენ ცხოვრებას ფურცლავ	56
გიორგი ლენინძეს ***არ ვივიწყებთ გოგლას	56
რობერტ მაღლაკელიძეს ***ალარ ავალ სცენაზე	57
გურამ მაჩაიძეს ***კაცურკაცობას რომ ჭვდლი	58
სოფიკო მექვაბიშვილს „ხეწოლა“	59
მუხრან მაჭავარიანს ***ლექსები მთუთქავს	60
გოგი პაპიძეს ***პაპიძე, გვითხარ ძმობილო	61
ალბერტ რატიშვილს ***შემოაკლდა ცას ფრინველი	61
ურან საძაგლიშვილს ***ვიხსენებ	62
შერვილ სუხიტაშვილს ***არც ჭადრაკი არის უცხო	63
***შემოგრჩენი ჭალარა ბუჩქად	63
გალაკტიონ ტაბიძეს ***ეჯიბრები ლექსით	64
მარიამ ტალამაძე-ლომინაშვილს ***მე მარიამს არ გიწოდებ	64
ვაჟა შიუკაშვილს ***ცაც აღარ ყოფნის მეშვიდე	65
„ლომო“	65
მიხეილ ქვლივიძეს ***შენი ლექსების ლამაზ ხმებს	66
ჯანსუღ ჩარკვიანს ***ლექსით ვთვრები	67
პაატა ჩხეიძეს ***დღეღამ იმის ცდაში ხარ	67
ზაზა ჩხეიშვილს ***მადლიანო, სვიანო	68
ზურა ჩხეიძეს ***არ მოგკლებოდეს ეგ ღიმილი	68
ვანო ჩხიკვაძეს ***გეხიბლავს ლექსებით	69
გია ყარაყარაშვილს ***თუკი არტილერია	69
მამუკა ყურაშვილს ***შენი კაცობა და შემართება	70
დევი ჭანკოტაძეს ***არწივივით დაჰყურებ	70
***ბევრ სიძნელეს გაუძელი	71
რეზო ჭანკოტაძეს ***ჩემო რეზო	72
ვანტანგ ჯავახიძეს ***ადუღაბებს, ჰკრავს კირის ქვით	72
დავით ხშიადაშვილს ***ღმერთმა გარგუნა რთული სამწყემსო	73
ეზოს ბავშვებს	74
თბილისის „დინამოს“ ვეტერანებს	77

**ვასტანვ ჭანკოტაპის მმერ
გამოცემული ჳიგნემბი:**

- „მხარული რითმები“ (ორტაეპიანი კაფიები)
- „ლეგენდები“ (ისტორიული ამბები ლექსად)
- „ბელისწერა“ (სენტიმენტალური მოთხრობა)
- „მტენის ნაჟური“ (ლექსები ციკლიდან „კახეთი“)
- „ტელეპათიური თავგადასავლები“ (დღიურის ტიპის ჩანაწერები
ტელეპათიურ მოვლენებზე)
- „იხარეთ“ (საბავშვო ლექსები)
- „კიბის 75 საფეხური“ (ლექსები)
- „და ვანთებ სანთელს“ – ხსოვნის წიგნი (სამ ნაწილად)
- „სითბო ჩემკენ და ჩემგან“ (მიძღვნილ-მიძღვნილი ლექსები)
- „ბოლო ვაგონის ლექსები“
- „გენერალი გორიდან“ (მონოგრაფია)